

BURNOUT

KIÉGVE

REBECCA JENSHAK

BURNOUT

KIÉGVE

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Rebecca Jenshak: *Burnout*
First published independently in 2024

Fordította
Presér Ágnes

Szerkesztette
Firgi-Kator Judit

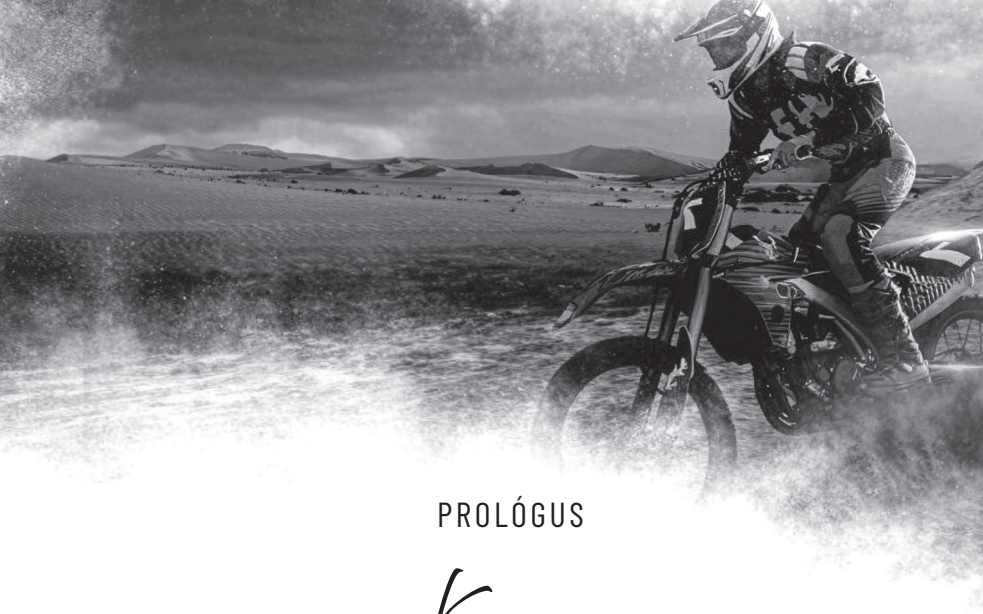
Borítóterv
Lori Jackson Designs

Illusztrációk
Sarah Jane

ISBN 978-963-636-972-9

Minden jog fenntartva

Copyright © Rebecca Jenshak 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Presér Ágnes 2026

PROLÓGUS

Knox

Lüktet az adrenalin a bőröm alatt, ahogy a motoromon ülök a sorompó mögött. A motor alapjáraton dorombol alattam, izzadság csorog végig a tarkómon.

A csapattársam, Link a mellettem álló piros Hondán ül. A gépe pontosan ugyanolyan, mint az enyém. Link hangosan beszél, közben szórakozottan dobol a kormányon.

– Eljött az én időm. Ez a Link-korszak kezdete.

Úgy ismétелgeti ezt, mint valami mantrát, míg végül nem bírom megállni, hogy ne szóljak közbe. Felmorranok, és fél szemmel rápillantok.

– Mondani akarsz valamit, Holland?

– Semmit. – Megrázom a fejemet, aztán az orrom alatt hozzáteszem: – A kurva Link-korszak?

Vagy szuperhallása van, vagy olvas a gondolataimban, mert nem hagyja annyiban.

– Szerinted nincs igazam?

– Bárki megnyerheti – felelem. – Jó motoros vagy. Maradj a motorodon, és ne csinálj hülyeséget!

Válaszul az égnek emeli a tekintetét, aztán lehúzza a szemüvegét a helyéről.

– Majd pont tőled fogadok el tanácsot! Lehet, hogy fiatalabb vagyok, de régebb óta versenyzek. Ebben a szezonban csak szerencséd volt. Mike-ot és a csapat többi tagját beszipantotta az esélytelen visszatérős sztorid, de majd meglátják! Most megmutatom mindenkinek, *én* mire vagyok képes! Ha okos vagy, kitérsz az utamból. Talán megtartanak jövőre is, hogy blokkolj nekem.

A szavai jobban betalálnak, mint amennyire be akarom vallani. Kőkeményen megdolgoztam érte, hogy visszakapaszkodjak, de azokat az éveket nem kaphatom vissza, amikor távol voltam, mert a testvéreimről gondoskodtam.

Kiűzöm a gondolataimból Linket, és minden mást is. Eljött a pillanat. Ez a motokrosszos szezon utolsó versenye. A mai első futamon második lettem, ezért elsőként kell átmennem a célvonalon, hogy megnyerjem a versenyt. És nyernem *kell*.

Simán van vagy negyven fok, de a tömeg totál fel van pörögve. Mindenki talpon van, az emberek a pálya szélén gyűlnek össze, hogy biztassanak minket, amikor elszáguldunk előttük.

Imádom ezt a sportot. Nincs jobb annál, mint az agyagos pályán versenyezni, miközben odafent süt a nap.

A feszültség szinte tapintható a rajtvonal mögött. Mindannyian a saját világunkba zárkózunk, amíg a rajtjelre várunk. Elképzelem magam harminc perccel később: ott állok a dobogón, kezemben az első helyért járó trófeával.

– Nézed, Anya? – motyogom halkán, aztán a bal kezem a sisakom szája elé emelem, és megcsókolom a rózsatetoválást a hüvelyk- és a mutatóujjam között. – Ezt most érted csinálom. Boldog születésnapot!

Tíz éve nincs velem, és nem tudom, hogyan éltem túl akár egyetlen másodpercet is nélküle. Egyszerre érzem úgy, mintha egy másik élethez tartozna, és mintha tegnap történt volna. Ma lenne ötvenéves, és tudom, mennyire odalenne érte, ha láthatna versenyezni.

Igaz, hogy Apa tanított meg motorozni, de Anya volt az, aki mindig mondta, nincs túl őrült álom, és hogy bármire képes vagyok, amibe szívemet-lelkemet beleteszem.

A lány, aki a harminc másodperces táblát tartja, oldalra fordítja, majd lesétál a pályáról. A versenybíró közvetlenül mögöttem megy. Itt az idő.

Felbőgetem a motort, egyenesen előremeredek, és kizárok minden mást. Amikor a sorompó leesik, már csak az ösztöneim vezetnek. Az izommemória és az az elkeseredett eltökéltség, hogy az élen zárjam a szezont, végigrepít az egyenesen, és le hagyom a többi versenyzőt.

A rajt után, amíg túl nem vagyunk az első kanyaron, mindig elszabadul a pokol. Mögöttünk felcsapódik a föld, mi pedig helyezkedünk, hogy jobb pozícióba kerüljünk, és ne legyen belőle bukás. Tíz másodperc is elég ahhoz, hogy a komoly esélyesek leváljanak a mezőny többi részéről. A sebesség a legnagyobb erősségem, és minden lehetőséget kihasználók.

A szokásos srácok már korán az élre kerülnek. Az egész szezonban hárman harcoltunk a dobogós helyekért. Mindig akad néhány versenyző, aki a futam elején valahogy tartja

magát, de ha harminc percen át ott lihegek valakinek a nyakában, az szinte mindig megtörik a nyomás alatt.

Nem engedek. Minden egyenest, minden bukkanót, minden ugrást arra használok, hogy kikerüljek bárkit, aki közém és a célvonal közé áll.

Nagyjából féltávnál a harmadik helyen vagyok. Visszanyelem a frusztrációmat, és arra koncentrálok, hogy mindent megtegyek, amit tudok, amíg kivárom a pillanatot. Elég, ha az előttem lévő srácok egyetlen hibát elkövetnek, egyetlen helyen megcsúsznak, és máris előretörhetnek. Ha egyszer az élre kerülök, nincs, aki megállítson. Még soha nem veszítettem el vezető pozíciót. Csak oda kell jutnom.

Ahogy a pálya utolsó kanyarjához érek, észreveszek egy motort a nyomomban. Piros szín villan a látóterem szélén, én pedig összeszorítom a fogamat, amikor Link ugyanabban a pillanatban ér a célvonalnál lévő ugratóra, mint én.

Link jó motoros lehetne, ha nem lenne ennyire agresszív. Túl sok kockázatot vállal. És ha ezt egy másik motoros mondja, az jelent valamit, mert mindannyian kibaszott örültek vagyunk. Több alkalommal nem tudta befejezni a futamot, mint ahányszor megnyerte. Az utolsó dolog, amire szükségem van, hogy előttem bukjon, és ez értékes másodpercekbe kerüljön nekem.

A belső íven vagyok, és egyre közelebb kerülök hozzá, amikor újra bevesszük az első kanyart. Valahogy tartani tudja velem a tempót, amitől még jobban felmegy bennem a pumpa. Nem tudom lerázni a kölyköt. Végre hibázik a következő ugratásnál: puha földre érkezik, ami lefogja. Megkönnyebbülten fújom ki a levegőt, és újra az élen haladókra koncentrálok.

Tisztán átjutok a pálya következő szakaszán, és lefaragok valamennyit a távolságból. A következő körben elérhető közelségbe kerül a második hely, ha találok egy jó ívet, ahol ki kerülhetem az előttem lévő. Fárad. Látom rajta. *Érzem.*

A testvéreim régen mindig azt mondták, hogy amikor egy verseny utolsó öt percéhez érek, képes vagyok még egy fokozatot találni magamon, és most pontosan ezt érzem. Minden zavaró tényezőt kizárok. Csak a következő tíz perc számít.

A második helyen haladó túl gyorsan vesz be egy kanyart, és kicsúszik alóla a hátsó kerék, így lehetőséget kapok, hogy megelőzzem.

Már csak egyetlen ember áll köztem és a győzelem között.

Éppen egy kisebb ugrássorozaton megyek át, amikor az a kibaszott piros motor visszatér. Csak egy pillanatra vetem rá a tekintetem, de ez is elég, hogy meglássam az arcára kiülő öntelt vigyort. Ha mindketten be tudnánk érni az első háromban, az hatalmas eredmény lenne a Thorne Racingnek. Ezt akarom elérni, de még ennél is jobban akarok nyerni.

Szorosan tartom a kanyaríveket, és valahányszor Link megpróbál bevágni elé, összeszorítom a fogamat. Kevesebb mint három perc van hátra. Hamarosan lépnem kell, ha át akarom venni a vezetést.

Amikor egymás mellett haladunk felfelé, meglátom a lehetőséget. A következő kanyar után egy nyomvályús rész jön a dupla ugrató előtt. Linknek ez gondot okozott az edzőfutamon. Nehéz elég sebességet szerezni hozzá, és ilyenkorra már mindenki fáradt.

Én viszont teljesen rá vagyok hangolódva. Ráhajtok az első ugratóra, áthelyezem a testsúlyomat, és a motort oldalra döntöm, majd visszarántom, hogy újra egyenesbe hozzam,

és jobb ívre kerüljek. Megvan! Ő is tudja. De ahelyett, hogy sportszerűen elfogadná, Link közelebb húzza a motorját. Nincs helye, hogy belülről mellém vágjon, de akkor is megpróbálja. Az első kereke épp annyira kapja el a hátsómat, hogy letaszítson a pályáról, és leguruljak egy meredek rézsűn. Kirepülök az ülésből, és hanyatt vágódom.

A verseny kezdete óta először újra figyelni kezdek a tömeg zajára. Alig hallom a döbbent sóhajaikat a szakadozó lélegzetvétel miatt, ami az ajkaim közül tör elő. Mindenem fáj, de egyik sem számít. A bal kezemen lévő rózsatetoválást a sisakom szája elé emelem, miközben feketeség tolul a látóterembe.

– Sajnálom, Anya!

ELSŐ FEJEZET

Avery

Amikor elérem a gerenda végét, a fejem fölé emelem a kezem, és lábujjhegyre állva megpördülök. Most dől el. A gyakorlatom utolsó kombinációja következik. Bekötött szemmel is meg tudnám csinálni.

Amikor alszom, csak erről a gyakorlatról álmodom. Ezzel nyertem ezüstérmet a legutóbbi olimpián, majdnem két évvel ezelőtt, szóval kizárt, hogy valaha is elfelejtsem.

Egész nap, mindennap ezt a gyakorlatot képzelem magam elé. Evés közben, a zuhany alatt, vagy amikor órán elkalandoznak a gondolataim. Sehol máshol nem lennék szívesebben, mint fent a gerendán.

Nagy levegőt veszek, mert felkészülök a leugrásra. Egy egész csavaros dupla bicska. Ez az egyik legnehezebb leugrás. Kevesen tudják tökéletesre csiszolni, mert iszonyú nehéz tisztán érkezni belőle anélkül, hogy az ember megsérülne.

Sebesség és erő kell hozzá, a gerenda végéről csavarodni és szaltózni kell, aztán talajt fogni pontosan a gerendával egy vonalban, kidüllesztett mellkassal. Egyetemi tornában senki sem próbálkozik vele. Többet számít a tisztán végigvitt gyakorlat, mint a nehézség. De én szeretem a kihívást.

Alaptermészetemnél fogva nem vagyok kockázatt vállaló, de a torna mindig lehetővé tette, hogy olyan legyek, amilyen a termen kívül nem vagyok.

Vagyis lehetővé tette régen.

Hónapok óta nem csináltam meg ezt a leugrást. Néha, amikor különösen nagyon sajnálom magam, azon tűnődöm, vajon megcsinálom-e még valaha.

Elhessegetem ezt a gondolatot, és kihúdom magamat.

– Menni fog, Avery!

A biztatás balról érkezik, a csapattársaim figyelnek. A pillantásuk szinte égeti a bőrömet. Megváltozik a légzésem, a jobb térdem megmerevedik.

Lassabban kezdem meg a befejezést, mint ahogy a bonyolult leugráshoz kellene, és ahelyett, hogy megkockáztatnám, hogy újra megsérüljek, egy egyszerű nyújtott testű szaltóval érkezem a gerenda melletti szőnyegre.

Nem nézek fel, amikor tapsolnak, mert félek, mit látok majd az arcukon. *Szegény Avery a rossz térdével! Szegény Avery, aki még mindig nem tért vissza arra a szintre, ahol a sérülés előtt volt! Szegény Avery, szegény Avery!*

– Következő – szól az edző, én pedig lesétálok a szőnyegről. Fájdalom nyilall a térdembe, amikor átmegyek a terem másik végébe a kulacsomért.

A férficsapatból néhány srác még mindig a korlátnál gyakorol a sarokban. Tristan éppen megpördül, behúzza a lábait,

és forgásból leugrik, amikor a közelébe érek. Zihál, de az örökös vigyora most is ott ül az arcán, és magabiztos léptekkel elindul felém.

– Na, így kell ezt csinálni, Ollie!

Mindig így hív, mert Oliver a vezetéknevem. Ezt a nevet utálom a legjobban a világon.

Tristan Williams, két olimpiai aranyérem birtokosa, és széles körben az ország legjobb egyetemi férfi tornászaként tartják számon. Én széles körben a világ legidegesítőbb embereként tartom számon.

– Micsodát kell így csinálni? Seggfejnek lenni vagy patogni a leugrásnál? – kérdezem műmosollyal az arcomon.

– Én legalább gyakorlom a leugrásokat. Mi a franc volt ez a kezdőknek való szar? – Izmos karjával a gerenda felé int.

Kikerülöm, és jó nagy távolságot hagyok kettőnk között, miközben továbbmegyek a terem oldala felé, ahol a cuccaim vannak. Felkapom a kulacsomat a padlóról, és nagyot húzok belőle, mielőtt megfordulok. Még mindig ott áll, most már csípőre tett kézzel, és a válaszmra vár.

– Mi van? – kérdezem annyi pimaszsággal, amennyit csak össze tudok szedni. Leülök a földre, és leveszem a kötést a térdemről.

– Miért nem gyakorolsz? – Minden szót külön, gondosan ejt ki.

– Gyakorlok.

– Nem, nem gyakorolsz. Az elmúlt egy órában összevisz-sza sántikáltál, félgőzzel csináltad a gyakorlataidat, és meghátráltál a leugrások előtt, mintha tegnap sérültél volna meg, nem pedig hónapokkal ezelőtt. Meddig fogod még a térdedre kenni?

Összehúszom a szemem. Az arckifejezése alig leplezett örömmé változik, mert sikerült felhúznia. Esküszöm, élvezi, amikor felidegesít.

– Bocs, nyáron orvosi diplomát szerezted, csak nekem senki nem szólt róla?

Látványosan a plafonra emeli a tekintetét.

– Mit csinálsz ma este? Nincs kedved lógni egy kicsit? – kérdezi.

– Nekem? A lánynak, aki félgőzzel csinálja a gyakorlatait? – érdeklődök mézédés hangon, aztán elengedem a szerepet. – Kihagyom. Inkább nézném, ahogy nő a kertben a fű, mint hogy egész este azt hallgassam, te milyen fantasztikus vagy.

Félig viccelek, csak a kedvenc sértegetős játékunk kedvéért, de tényleg nagyon nagy véleményem van magáról. Én pedig egészen biztosan nem vele akarom tölteni a péntek estét.

Röviden felnevet.

– Én mindig őszintén fogok beszélni veled, Ollie. Te ennél jobb vagy. – A padló felé int, mintha ezzel arra akarna utalni, amit odakint művelek. – Ne agyalj annyit!

Lenyelem a torkomban képződő gombócot, ő pedig visszamegy a srácokhoz. A kötést a földre dobom, behajlítom a jobb lábam, és a térdem körüli vörös, kissé duzzadt bőrt nézem. A közvetlenül alatta húzódó függőleges heg még mindig kidudorodik, és ronda is. Újra kinyújtom magam elé a lábam, és előrehajolok. Még mindig kicsit gyengébb, mint a bal, ezért nehéz eldönteni, hogy a fájdalmat ez okozza-e, vagy túl keményen hajtottam magamat.

Az orvosok azt hitték, mostanra teljesen meggyógyulok. Én is ezt hittem.

Egy hónapja tart az új tanév. A rendes edzések ezen a héten kezdődtek, de egész nyáron a teremben voltam, rehabilitáltam a térdem, és próbáltam fél lábbal a lehető legjobban szinten tartani a tudásomat.

Az előző szezon katasztrófája után erősebben kell visszatérnem, mint valaha.

Pár perccel hat után a mester mára befejezettnek nyilvánítja az edzést. Felkapom a táskám, és mezítláb belebújok a papucsomba. Mielőtt kiléphetnék az ajtón, valaki a terem tulsó felől a nevemet kiáltja.

Megtorpanok, de nem nézek hátra. Remélem, rosszul hallottam.

– Avery – ismétli, még mindig kiabál. – Beszélhetnék veled, mielőtt elmész?

Nem kell hátranéznem, hogy tudjam, Weaver edző az. Elárulja a gyomromba költöző rettegés, meg az erős német akcentus is. Amikor végül a szemébe nézek, bólintok, és visszamegyek a termen át a gerendák sarkához.

Éppen néhány elsőéves lánnyal beszélget, amikor odaérek, ezért hátrébb állok meg. Elmosolyodom azon, ahogy ezek a lányok néznek rá: teljes áhítattal és egy jó adag félelemmel. Emlékszem, tavaly pontosan ugyanezt éreztem. Őszintén szólva, még mindig halálra rémít, de nagyszerű edző. Szereztem a stílusát. Keveset beszél, de ettől mindennek, amit ki mond, sokkal nagyobb súlya van.

– Jó napot, mester – köszönök, amikor a többiek elmennek.

– Avery. – Halkabbra fogja a hangját, és közelebb lép. A tekintete lesiklik a térdemre, aztán visszatér az arcomra. – Hogy bírja a térded?

– Jól – felelem derűsen. Túl derűsen. – Kicsit be van dagadva, de az orvos felkészített rá, hogy erre számíthatok.

– És te hogy bírod?

A kérdés annyira meglep, hogy eszembe sem jut megszépiteni a választ.

– Frusztrált vagyok. Azt hittem, mostanra már százszázalékos leszek, de a térdem még mindig beáll.

– Amikor feszült vagy, a tested is befeszül.

Bólintok, és hagyom, hogy a szavaitól szégyenérzet járjon át.

– Csak a jelenre koncentrálj. Azt szeretném, ha jövő héten kizárólag talajon dolgoznál.

– Talajon? – Összeráncolom a homlokomat.

– Igen. Nincs gerenda, nincs ugrás. Semmi kockázatos. A talajon gyakorolhatod az elemeidet.

Olyan érzés, mintha tíz lépést hátrálnék, ami – csak hogy tisztázzuk – nem az az irány, amerre haladni szeretnék.

– De mester...

– Csak ennyit akartam. Jó hétvégét! Ma este jegeld a térdedet!

A kollégiumig tartó séta nem sokat segít, hogy kitisztuljon a fejem, de amint belépek a lakásba, amin a lakótársammal, Quinn-nel osztozunk, mosolyognom kell az elém táruló látványon. Hídba ereszkedett, ami önmagában nem lenne olyan furcsa, ha nem fekete bőr miniszoknyát, fehér trikót és platformcizmát viselne, és nem a *Jóbarátok* egyik régi epizódját nézné.

– Hogy tudsz így tévét nézni? – kérdezem, miközben bedobom a táskámat a szobámba, ami jobb oldalról nyílik, aztán lerogyok a kanapéra a közös nappaliban.

Felemeli az egyik lábát, aztán a másikat, majd lendületből átbillen, és talpra áll.

– Annyiszor láttam már ezt a részt, hogy kívülről tudom az egészet.

Quinn velem szemben ereszkedik vissza a földre spárgába.

– Milyen volt az edzés?

– Nem túl jó. – Ahogy eszembe jut, felállok, kivesszek egy jégzsélet a minihűtőből, aztán visszaülök, felpolcolom a lábam, és jegelni kezdem a térdem. – Megint lefagytam a gerendán.

– Fáj a térded?

– Igen. Nem. Nem tudom. Még mindig furcsa, és attól a kevés akrobatikától is bedagadt, amit ezen a héten csináltam.

– Szerintem ez normális. Idő kell neki, és még csak szeptember van. Várd ki türelmesen.

Én is ezt gondoltam közvetlenül a műtét után, aztán nyáron is, amikor engedélyt kaptam az edzésre, de most úgy érzem, még fényévekre vagyok attól, hogy versenyezzek, a szazon pedig vésszesen közeleg.

– Az edzőm azt mondta, jövő héten csak talajon dolgozhatok.

Quinn sötét szemöldöke felszalad, de nem szólal meg azonnal. Mintha gondosan mérlegelné, mit feleljen.

– Lehet, hogy így a legjobb. – Felforrósodik az arcom, és biztosan kiül rá a felháborodás, mert gyorsan hozzáteszi:
– Egyelőre, A-babe – szólít az általa kitalált becenevemen, ami sokkal jobb, mint az Ollie. – De te vagy a csapat legjobb

tornásza. Ő nem amiatt aggódik, hogy tökéletesre csiszolod-e a gyakorlataidat, csak biztos akar lenni benne, hogy a térded rendben van, a fejed pedig a helyén.

Logikusnak hangzik, vagy talán csak hinni akarok neki, hogy ne kelljen újabb visszaesésként kezelnem, de idegesít, mert Tristan is nagyjából ugyanezt mondta.

– Lehet, hogy igazad van. Azt hiszem, csak azért vagyok ilyen morcos, mert összefutottam Tristannal. – Felnyögök, amikor eszembe jut az idióta vigyora. – El sem hiszem, hogy megcsókoltam. Fúj!

– Részeg voltál, és épp túl voltál egy szakításon. Ráadásul tényleg nagyon jóképű pasi, szóval megbocsátható.

Megborzongok az emléktől. Tristan nagyképű és elkényeztetett. Remek tornász, ezt elismerem, de a természete kritikán aluli.

– Hol futottál össze vele? – kérdezi Quinn, miközben kijön a spárgából, és kézállásba emelkedik. Ő az egyetlen ember, akit ismerek, aki akkor is képes hűvösnek és összeszedettnek látszani, amikor a szoknyája övként gyűrődik a csípője köré.

– A teremben. Néhány srác ott maradt a saját edzésük után.

– Persze, hogy ott maradtak! Mi mást csinálnának péntek este?

– Úgy érted, mint mi? Te partiszerkóban akrobatikázol, én pedig a zuhany és az ágy felé tartok. – Ahhoz képest, hogy ezen a héten nem hajtottam teljes erővel az edzéseken, úgy érzem, mintha átment volna rajtam egy busz.

– Ez nem igaz. *Mi* elmegyünk valahová. Én pedig csak ellenőrzöm, hogy nem veszett-e el minden tudásom. Lehet, hogy már nem versenyzem, de egy spárga vagy egy kéz nélküli cigánykerék még mindig remek partitűrünk. – Visszaeresz-

kedik a lábára, és megigazítja a ruháit. Nem tudom, hogy csinálja, de egyetlen sötétbarna hajtincse sem áll rosszul.

Nevetnem kell az arcán szétterülő széles mosolyon. Száz százalékig komolyan gondolja, és ezért imádom. Quinn és én elsőévesként együtt csatlakoztunk a Valley Egyetem tornász-csapatához, de ő tavaly év végén kilépett, hogy több élete legyen. Nehéz bárkit is hibáztatni azért, mert több szabadidőt akar. Én mindennap legalább két-három órát töltök a teremben, de a legtöbb napon inkább ennél is többet. Ehhez jön az egyetem és a tanulás, úgyhogy már nem sok időm marad másra.

Túlzottan szeretem a tornát ahhoz, hogy abbahagyjam, de értem Quinn döntését.

– *Mi ketten?*

Egy egytől tízig terjedő skálán a vágyam, hogy kimozduljak, nagyjából mínusz öt körül lebeg.

– Igen. Colter ma este fellép, és megígértem neki, hogy benézünk.

– Aha!

– Azt akarja, hogy lásd, mennyit segítettél neki – magyarázza.

– Persze, természetesen. Csak... nem tudnál videót készíteni nekem? Legalább egy óra, mire elkészülök, és nem igazán vagyok olyan hangulatban.

Lassan megrázza a fejét.

– Ezt mondtad a múlt hétvégén is.

Kinyitom a számat, hogy tiltakozzak.

– És az előzőn is.

Összezárom az ajkamat. A fenébe!

Felnevet, és csípőre teszi mindkét kezét.

– Jó lesz.

Quinn és a pasija, Colter a világ legcukibb párja. Quinn apró termetű és angyalarcú (még bőrszerkóban és csizmában is), Colter pedig egy vad, őrült freestyle motoros srác. Imádom őket, de legutóbb, amikor velük mentem el valahová, úgy éreztem magam, mint egy pótkerék.

– Colter elfoglalt lesz – mondja, mintha olvasna a gondolataimban –, szóval olyan lesz, mint egy jó kis csajos este, amikor jó pasikon legeltetjük majd a szemünket.

Elnevetem magam, mire reménykedő duzzogással lebígygyeszti az alsó ajkát.

– Oké. Oké. – Kinyújtom a kezemet. – Segítesz felállni, és keresel nekem valamit, amit felvehetek?

– Megtörtént – válaszolja, aztán megragad, és nagyobb erővel ránt fel, mint amennyit az apró termetéből kinézne az ember. – Két különböző ruhát is kikészítettem neked az ágyamra.

– Van közöttük melegítő? – kérdezem reménykedve.

– Menj! – Mutat nevetve a fürdőszoba felé.